

stillende Maade. Naar jeg har taget Ordet her, er det ogsaa med Henblik paa et Spørgsmaal, det ærede Medlem fremdrog, at der skulde bygges Høfder for at sikre Strækningerne. Maa jeg sige, at der er Steder, hvor der er bygget Høfder, men hvor de forfalder. Jeg har altid været af den Opfattelse, at det er bedre at forebygge end at helbrede, og naar der skal bygges Høfder, maa man holde dem ved lige, at ikke det hele skal gaa til Grunde. Jeg var i Stormflodsnatten paa Tyborøn, og Befolkningen deroppe var meget opskræmt. Jeg tror, at var Stormflodsbølgen naaet derop, var hele Tyborøn Havn blevet afskaaret fra det øvrige Land, og saa var der gaaet meget i Stykker. Det saa meget faretruende ud, men Stormfloden naaede heldigvis ikke derop. Nu ved man ikke, hvornaar en Stormflod kommer, og derfor vil jeg gerne bede den højtærede Trafikminister have sin Opmærksomhed henvendt paa at træffe Foranstaltninger til, at de Høfder, der er bygget, og som er i Forfald, bliver gjort i Stand og udbedret, saaledes at vi ikke risikerer en ny Katastrofe ved næste Stormflod. Jeg tror heller ikke, man maa være for karrig, naar man langs Vestkysten, ved Agger og Stenbjerg, søger at faa en enkelt Høfde bygget, saaledes at Landet ikke skal skæres bort og Fiskernes Landingsplads tages fra dem. Jeg henstiller til den højtærede Trafikminister at tænke over disse Ting, inden en Katastrofe sker.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen i dette Møde.

Det næste Møde holdes i Morgen, Torsdag den 18. Oktober, Kl. 1 med følgende Dagsorden:

Fortsettelse af første Behandling af:

Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Mødet hævet Kl. 3⁵⁰.

10de Møde.

Torsdag den 18. Oktober Kl. 1.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsettelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1924 til 31. Marts 1925.

Forhandlingen genoptoges.

Stats- og Finansministeren (N. Neergaard): Jeg skal begynde med et lille Stykke Historie, og Anledningen er givet af det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, som kastede et Tilbageblik paa Venstres og Oppositionens Holdning overfor det radikale Ministeriums Skattepolitik. Jeg synes nu ikke, der altid var fuldkommen logisk Sammenhæng i det ærede Medlems Fremstilling, idet han snart fremstillede det saaledes, som om jeg som mit Partis Ordfører i disse Sager den Gang havde den Forbrydelse blandt mange andre paa min Samvittighed, at jeg havde givet Stødet til, at det radikale Ministerium var vejet af fra Dydens snævre Vej og var kommet ind paa den indirekte Beskatnings brede Vej, der efter det ærede Medlems Mening førte et vist Sted hen. Det skulde jeg altsaa have Skylden for. Jeg maa nu først sige, at med den Respekt, jeg nærer for min højtærede Forgænger og hans finansielle Indsigt — og for hans Fordomsfrihed, tør jeg sige, ogsaa i disse Spørgsmaal —, er jeg fuldkommen overbevist om, at Finansminister Dr. Brandes vilde være kommet ind paa den indirekte Beskatning ogsaa uden min Hjælp. Det var nemlig en Nødvendighed, og denne Nødvendighed indsaa Dr. Brandes til syvende og sidst lige saa vel som jeg og som alle. Paa den anden Side optoges en Del af det ærede Medlems Fremstilling af Udtalelser om, at jeg i Virkeligheden aldeles ikke vilde have disse Skatter, og hvis det havde beroet paa mig og mine Partifæller, havde Staten staaet